

ΤΟΥ **Παναγιώτη Μαυροειδή**

Κανείς δεν αμφιβάλλει πλέον ότι ο χειρισμός για δίμηνη παράταση Μνημονίου και επίσπευση προεδρικής εκλογής με το συνακόλουθο ρίσκο πρόωρων βουλευτικών εκλογών, πού γίνεται όλο και μεγαλύτερο μετά την πρώτη ψηφοφορία του 160/135, ήταν σε συμφωνία με τα αφεντικά της ευρωζώνης και της ΕΕ. Μα τούτο είναι από πρώτη άποψη παράξενο! Η φιλολογία του Σαμαρά για success story και έξοδο τινάχτηκε στον αέρα από εκείνους που προτιμούν ΝΔ και ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Η τρόικα αφαιρεί το χαλί κάτω από τα πόδια των κομμάτων της συγκυβέρνησης, καθώς έκανε δημόσια γνωστές τις απαιτήσεις της, για άγρια μέτρα κοινωνικής βαρβαρότητας, που δεν είναι ό,τι το καλύτερο για προεκλογική περίοδο. Η έγκριση της τρόικας γι' αυτή την κατεύθυνση των εξελίξεων, δεν έχει μόνο το ρίσκο του «τελειώματος» του αστικού μπλοκ που κατά προτεραιότητα (όχι όμως και αποκλειστικότητα...) είναι αποδεκτό, αλλά και ενός ντόμιμου εξελίξεων στις αγορές, με ευρύτερες αρνητικές συνέπειες και για την ευρωζώνη.

Όλα τούτα τα παράξενα αναδεικνύουν μια μεγάλη όσο και αδυσώπητη αλήθεια με την οποία καλούμαστε να αναμετρηθούμε: Ο άγριος νεοφιλελευθερισμός, τα Μνημόνια διαρκείας ή όπως αλλιώς ονομάσουμε τον κοινωνικό κανιβαλισμό, δεν αποτελούν απλώς μια τρέχουσα πολιτική επιλογή, αλλά μια βαθύτερη εγγενή αναγκαιότητα του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Ο δρόμος της ανάταξης του από το σημερινό τέλμα, με διατήρηση της εκμεταλλευτικής του ουσίας, προϋποθέτει την αδιαπραγμάτευτη εργατική γενοκτονία. Ίσως μεγαλύτερη σημασία έχει να προβληματιστούμε αντίστροφα: Η αναίρεση αυτής της υπεραντιδραστικής καταίγιδας δεν μπορεί να γίνει στο πεδίο της πολιτικής κυβερνητικής διαχείρισης, αλλά προϋποθέτει γενικότερο κλονισμό της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Όσο η Αριστερά εξακολουθεί να βαυκαλίζεται στον πρώτο άξονα, τόσο θα ξαναπαίζεται ως δράμα το έργο «γλυκές αυταπάτες τραγικά εξανεμίζονται». Ενώ θα νομίζει ότι κερδίζει πολιτικό χρόνο απαντώντας «άμεσα», στην ουσία θα δίνει χρόνο στην κοινωνική και πολιτική αντεπανάσταση του κεφαλαίου αλλά και πεδίο ανάδυσης ενός κοινωνικού και πολιτικού ακροδεξιού ριζοσπαστισμού.

Αυτή η τροπή των εξελίξεων δεν αφορά αποκλειστικά την Ελλάδα. Στην ουσία, όπως η αφορμή των Μνημονίων στους αδύναμους κρίκους-πειραματόζωα (Ελλάδα, Ιρλανδία κ.λπ.), ήταν ο προπομπός για τα διαρκή πανευρωπαϊκά Μνημόνια που επιβάλλει το Δημοσιονομικό Σύμφωνο Σταθερότητας της ΕΕ, έτσι και η επιχείρηση απόλυτης ποδηγέτησης του πολιτικού συστήματος στην Ελλάδα προαναγγέλλει για την επαύριο την επιθετική στάση του ηγεμονικού γερμανικού καπιταλισμού για την περίπτωση της Ιταλίας και της Γαλλίας με τους μη ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς. Ακριβώς διότι το μεγάλο στοίχημα είναι η μακροημέρευση της ευρωζώνης και το πάρτι του ευρωπαϊκού κεφαλαίου.

Σημαίνουν όλα τούτα ότι ο Σαμαράς και το ελληνικό κεφάλαιο είναι θύματα των «Γερμαναράδων»; Κάθε άλλο!

Αυτό που πρέπει να παρατηρήσουμε είναι ότι όχι μόνο το γερμανικό κεφάλαιο, αλλά ακόμη και οι πιο αδύναμες και υποτελείς «εθνικές» αστικές τάξεις, προσφεύγουν με απόλυτα φυσικό τρόπο για την οικονομική και πολιτική τους σωτηρία, στο υπερόπλο και ανώτερη κοινή κατάκτηση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου που ακούει στο όνομα Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η προσμονή τμημάτων της Αριστεράς για «μέτωπα σωτηρίας» από κοινού με τμήματα της αστικής

τάξης, αντί ενός εργατικού αντικαπιταλιστικού αντι-ΕΕ μετώπου που θα διεκδικεί να συσπειρώσει και τα αφανιζόμενα παλιά και νέα μεσαία στρώματα της πόλης και της υπαίθρου, αποδεικνύεται όχι μόνο ατελέσφορη αλλά και επικίνδυνη.

Άλλωστε, ας δούμε συγκεκριμένα: Σε τι αφορούν οι απαιτήσεις δεσμεύσεων της τρόικας έναντι της οποιασδήποτε αυριανής κυβέρνησης στην Ελλάδα; Μισθοί, συντάξεις, ασφαλιστικό σύστημα! Δηλαδή περαιτέρω συντριβή εργατικού εισοδήματος. Αλλά και κατάργηση απεργίας και συνδικάτων με τον νέο αντισυνδικαλιστικό νόμο που απαιτούν.

Με λίγα λόγια, ο αντίπαλος θέτει στην ημερήσια διάταξη γυμνό το «κοινωνικό ζήτημα» με ένα σαφές αντιεργατικό υπερκαπιταλιστικό πρόγραμμα, χωρίς ειδική επικαλυπτική συσκευασία.

Το ερώτημα είναι αν η Αριστερά είναι σε θέση και σε προσπάθεια να απαντήσει με ένα εργατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα στον αντίποδα της επίθεσης ή αν θα περιοριστεί να ξορκίσει το διάβολο με το λιβάνι και να πλατσουρίζει με «προγράμματα ανόρθωσης» της οικονομίας γενικά και αόριστα.

Η υπόθεση Ρωμανού συντάραξε και αφύπνισε πλατιές κοινωνικές ζώνες μέσα στην ελληνική κοινωνία. Δεν ήταν μόνο η παλικαρία στάση του νεαρού αναρχικού. Ούτε ο κόσμος συμπάθησε ξαφνικά τόσο μαζικά την αναρχική και εν πολλοίς αυτόβουλη, χωρίς λογική μαζικού κινήματος ανατροπής, δράση. Στην αναίρεση ενός νόμιμου δικαιώματος του οποίου γινόταν χρήση επί χρόνια (εκπαιδευτικές άδειες φυλακισμένων), οι εργαζόμενοι είδαν την τάση πλήρους αντιδραστικής ανατροπής στο πεδίο των ελευθεριών και δικαιωμάτων. Η κυβερνητική επιλογή «εξόντωση ή ταπείνωση» του Ρωμανού (η οποία ηττήθηκε!) έφερε στην επιφάνεια μιαν άλλη εξαιρετικά σημαντική πλευρά των εξελίξεων:

Η συντηρητική πολιτική δεν συνίσταται μόνο σε «λιτότητα διαρκείας που επιβάλλει η Μέρκελ», αλλά συνοδεύεται από το δίδυμο αδελφάκι της, τη συντριβή κάθε είδους δημοκρατικών δικαιωμάτων, μέσω της επιβολής ενός νέου τύπου, κοινοβουλευτικής μορφής, πολιτικού ολοκληρωτισμού.

Όταν η Μούντις λέει ότι «η διενέργεια εκλογών στην Ελλάδα συνιστά κίνδυνο για την οικονομία», τα πράγματα ξεφεύγουν από τα παιχνίδια στριμώγματος του ΣΥΡΙΖΑ και στήριξης της ΝΔ.

Οι αγώνες για οικονομικές και κοινωνικές κατακτήσεις όλο και περισσότερο θα βρίσκουν απέναντί τους το βαθύ κράτος, νόμιμο και παράνομο, μαζί και τους φασιστικούς θύλακες εντός του, συνεπικουρούμενα από τους εργοδοτικούς μηχανισμούς. Οι σχετικά νομιμοποιημένοι μέσω της λαϊκής εκλογής θεσμοί όπως η κυβέρνηση, χάνουν ειδικό βάρος ή/και μετατρέπονται σε άμεσο εκτελεστικό όργανο της πραγματικής εξουσίας του κεφαλαίου σε εθνικό και υπερ-εθνικό επίπεδο. Η ίδια η πολεμική απειλή ξαναπαίρνει στην ημερήσια διάταξη...

Ας δούμε τις απαντήσεις στην Αριστερά. Στον ΣΥΡΙΖΑ, γίνεται πλέον σαφές ότι η αρχή και το τέλος της απάντησής του συνίσταται στο λεγόμενο «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης». Σύμφωνα με τα λεγόμενα της ηγεσίας του, τα μέτρα που αυτό περιλαμβάνει δεν έχουν δημοσιονομικό κόστος, δεν προϋποθέτουν διαπραγμάτευση ή ρήξη με τους δανειστές, ούτε κάποιας μορφής συμμετοχή του επιχειρηματικού κόσμου και του κέρδους του. Με αυτή την έννοια, θεωρούν ότι η σωτηρία από την «ανθρωπιστική κρίση» και η «ανάταξη της οικονομίας» μπορούν να υλοποιηθούν εντός ευρωζώνης και ΕΕ, στο πλαίσιο «μιας Ευρώπης που αλλάζει». Στην ουσία, τα παραπάνω σημαίνουν τούτο: Φτώχεια διαρκείας για όλους, με ελεημοσύνη για τους φτωχότερους...

Μίζεροι στόχοι στο πλαίσιο μιας αστήριχτης στρατηγικής, όπου μια πιθανή κυβέρνηση θα είναι όμηρος και αιχμάλωτος της ευρωζώνης, με το χρέος στο σβέρκο της και με τη χρηματοδοτική ροή στα χέρια της ΕΚΤ.

Το ΚΚΕ σηκώνει τους τόνους απέναντι στο κεφάλαιο και την ΕΕ αλλά ως εκεί. Στόχος ανατροπής της

κανιβαλικής πολιτικής δεν τίθεται επί τάπητος, ούτε υπηρετείται από αντίστοιχη μαχητική ανατρεπτική δράση στο εργατικό κίνημα. Το δίπτυχο της απάντησης είναι τούτο: Από τη μια, ελεγχόμενοι αγώνες χαμηλής έντασης (τελευταία μάλιστα υπό τη σκέπη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ), με αιτήματα «ανακούφισης» ίδια με αυτά του ΣΥΡΙΖΑ. Από την άλλη, κομματική συσπείρωση, προπαγάνδα και κοινοβουλευτική ενίσχυση, στην προοπτική της «λαϊκής εξουσίας και οικονομίας». Και από εδώ ως εκεί; Η μόνη απάντηση είναι αυτή που είχε δοθεί στο πρόσφατο συνέδριό του: Χάος και τυχαιότητα, δηλαδή «σε κάποιο παροξυσμό μιας κρίσης ή πολέμου, όλα μπορούν να συμβούν».

Οι ηττοπαθείς αυτές στρατηγικές το μόνο που κάνουν είναι να δίνουν πολιτικό χρόνο στον αντίπαλο και να αδρανοποιούν τον μόνο παράγοντα αλλαγής των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών, δηλαδή ένα αναγεννημένο εργατικό κίνημα σαν ραχοκοκαλιά ενός μετώπου ανατροπής. Το ζητούμενο είναι η ανατροπή της πολιτικής του μαύρου μετώπου κεφαλαίου, κυβερνήσεων και ΕΕ, με εργατικό λαϊκό αγώνα και ξεσηκωμό. Μόνο αυτό διασφαλίζει αλλαγή πολιτικής και όχι μόνο κυβέρνησης στο ίδιο πλαίσιο.

Αν όμως στόχος είναι η ανατροπή, για να μην είναι αυτό διακήρυξη χωρίς αντίκρισμα προϋποτίθεται μέτωπο. Το αναγκαίο μέτωπο για τις ανάγκες αυτής της κρίσιμης κοινωνικής και πολιτικής σύγκρουσης, που θα θέτει με σαφείς όσο και μαχητικούς όρους την πολιτική ανάγκη της περιόδου: Με σημαία τα εργατικά δικαιώματα και την κοινωνική χειραφέτηση, για ψωμί, παιδεία, δημοκρατία και ελευθερία, έξω από τους φράχτες του κεφαλαίου, της ευρωζώνης και της ΕΕ.

Η πρόταση για ανατρεπτική πολιτική συνεργασία που έχει καταθέσει δημόσια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θέλει να συμβάλει σε αυτή την κατεύθυνση. Αφορά ένα σύνολο μαχόμενων δυνάμεων συγκροτημένων ή όχι σε οργανώσεις, ακόμη και στις παρυφές ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, αλλά και αγωνιστικών τμημάτων που συγκροτούνται στον κοινωνικό αγώνα. Η προώθησή της απαιτεί υπέρβαση της κομματικής οργανωτικής περιχαράκωσης, των τακτικισμών συγκρότησης υπο-μετώπων, αλλά κυρίως ένα σταθερό και ειλικρινές βήμα στο περιεχόμενο της πολιτικής απάντησης και κινηματικής πρακτικής σε εργατική, αντικαπιταλιστική και αντιΕΕ κατεύθυνση.

Πηγή: prin